

Arrest

nr. 203 276 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 16 december 2015 asiel aan. Op 26 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en achttien jaar geleden geboren te zijn in het district Dushi, provincie Baghlan. Als vijfjarige verhuisde u naar Kabul, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond bij uw neef langs moederszijde. U heeft in Kabul school gelopen tot de twaalfde graad. U bent Hazara van origine en u bent een sjjiitische moslim. U bent ongehuwd.

Uw vader verdiende zijn geld door te gokken. Toen u vijf jaar oud was, kwam een groep mannen naar uw huis in Baghlan, waar ze uw vader vermoordden en uw moeder zodanig toetakelden dat ze gehandicapt achter bleef. Uw neef langs moederskant nam uw moeder en u mee naar Kabul, waar uw moeder een jaar later aan haar verwondingen overleed. U bleef bij uw neef wonen.

U voetbalde in een voetbalploeg in Kabul en had er elke vrijdag wedstrijd. Op een vrijdag, ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, merkte u plots twee onbekende mannen op naast het veld. U hoorde dat ze over u aan het praten waren, ze zeiden dat u een mooie jongen was en dat u een hazara was zonder [baard]haar. Toen de wedstrijd was afgelopen, spraken ze u ook aan, ze zeiden dat voetbal niets voor u was en dat u met hen moest samen zijn. Geschrokken sprong u op uw fiets en u reed weg. U bleef een volledige week weg van het voetbalplein, maar toen u de zondag erna opnieuw naar het veld reed, werd u er opgewacht door dezelfde mannen met een witte Lexus. Ze kwamen op u af en trachtten u in hun wagen te trekken. U begon zo luid te roepen dat de naburige winkeliers kwamen aangelopen. Daarop lieten de mannen u los en vertrokken ze onmiddellijk met hun auto. Twee dagen later merkte u hun wagen op aan de schoolpoort en ook de volgende donderdag waren ze in de buurt van uw school aanwezig. Toen u vervolgens van een jongen in uw straat hoorde dat ze ook in uw straat waren opgedoken en uw huis in de gaten hadden gehouden, besloot u bij een vriend van u te logeren. Een maand later kwamen de mannen opnieuw naar uw huis. Ze vertelden aan uw neef dat ze vrienden van u waren en dat ze wilden weten waar u was. Toen uw neef u vroeg wie deze oudere vrienden van u waren, vertelde u hem het volledige verhaal. Op dat moment besloot uw neef dat uw leven in Kabul niet veilig meer was, hij verkocht zijn huis en financierde met het geld van deze verkoop uw reis naar Europa.

Op 3 september 2015 vertrok u uit Afghanistan. U kwam op 29 november 2015 aan in België en u vroeg op 16 december 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven en uw eer.

Ter staving van uw asielrelaas legt u vier foto's neer van uw voetbalploeg in Kabul en toont u een videofragment over het fenomeen Bacha Bazi (dancing boys).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij aankomst in België op 16 december 2015 verklaarde u zich 17 jaar oud. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 12 februari 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 21 januari 2016 18 jaar zou zijn, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u vast aan de leeftijd die u bij aankomst verklaarde (gehoorverslag CGVS, dd. 27 april 2017, p.3). U verwijst ook expliciet naar uw voorgehouden minderjarigheid vlak voor uw vertrek, toen de vervolgingsfeiten zich afspeelden. Zo speelt uw profiel als "jongen" een belangrijke rol in uw asielrelaas en geeft u aan dat u de uitspraken van de buurjongen geloofde en u er zich geen vragen bij stelde omdat u minderjarig was (CGVS, p.25). Dat u in werkelijkheid zo'n drie jaar ouder ben schaaft dan ook de plausibiliteit van uw vluchtverhaal.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent uw vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen het interview dat u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor bij het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat u een jaarlang problemen heeft gekend met enkele mannen die telkens naar uw huis, het voetbalveld en de school kwamen (CGVS Vragenlijst, vraag 5), waarna u tijdens het gehoor op het CGVS aangeeft dat de problemen pas een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek zijn gestart (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel dat u tijdens het gehoor bij de DVZ heeft gezegd dat de problemen een jaar voor uw vertrek zijn begonnen en u voegt eraan toe dat het zou kunnen dat de tolk zich vergist heeft (CGVS, p.20,26). De plotse blote bewering dat de tolk zich vergist zou kunnen hebben noch uw ontkenning kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan maken. De aangekaarte tegenstrijdigheid is dermate markant dat ze het geloof in uw asielaanvraag ernstig uitholt.

Vervolgens geeft u tijdens het gehoor bij de DVZ aan dat deze mannen telkens opnieuw naar uw huis, uw school en uw voetbalveld kwamen. Als ze naar uw huis kwamen dan zei uw neef dat u niet thuis was en beschermde hij u, zo verklaart u bij de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter aan dat ze slechts een keer met uw neef in contact zijn gekomen, dat uw neef op dat moment niet wist wie deze mensen waren en naar waarheid antwoordde dat u niet thuis was (CGVS, p. 20).

Uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS zijn evenmin consistent over het moment dat uw neef de hoogte kwam van de interesse van de mannen in uw persoon. Bij het CGVS vertelt u dat het naar aanleiding van het bezoek van de mannen aan uw neef was, dat u voor het eerst alles aan uw neef heeft verteld, zo'n 3 à 4 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, 19). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ waarin u verklaart dat uw neef u in bescherming nam als ze naar uw huis kwamen, maar dat hij niet aanwezig was tijdens het incident op het voetbalveld (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uit deze uitspraak valt immers duidelijk af te leiden dat uw neef op de hoogte was van de bedreiging die de mannen voor u vormden toen ze bij u thuis langs kwamen, hetgeen haaks staat op uw verklaringen op het CGVS.

Ook over uw directe vluchtaanleiding legt u tussen uw interview bij de DVZ en uw gehoor op het CGVS afwijkende verklaringen af. De ontvoeringspoging op het voetbalveld was voor uw neef de aanleiding om u naar Europa te sturen, zo vertelde u bij de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat het bezoek van enkele onbekende, oudere mannen aan het huis van uw neef en uw daaropvolgende verklaringen de onmiddellijk aanleiding is geweest voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw vervolgingsfeiten en uw bijhorende vrees om als Bacha Bazi te worden meegenomen.

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden, is het ook opmerkelijk dat u ook tijdens uw gehoor op het CGVS niet volledig consistent bent. Zo verklaart u aanvankelijk dat u twee dagen nadat ze u de eerste keer op het voetbalveld hadden gezien, terug bent gegaan. U vermeldt erbij dat het twee dagen later op een zondag was (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat u vervolgens aangeeft dat u een hele week niet naar de voetbal bent geweest, niet naar de training op zondag, ook niet naar deze op dinsdag, niet naar de wedstrijd op vrijdag, maar dat u pas een week later op zondag opnieuw naar het voetbalplein bent gereden (CGVS, p. 14,16). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat deze mannen achter de goal stonden op het moment dat ze over u aan het praten waren (CGVS, 12), maar dat u later tijdens het gehoor een tekening maakt van het voetbalveld, dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier, waar u deze mannen niet achter de goal situeert, maar in de lengte van het veld. Er mag van uitgegaan worden dat u verklaringen over de verschillende bedreigingen consistent zijn, hetgeen ook hier duidelijk niet het geval is gebleken.

Voorts legt u evenmin overtuigende verklaringen af over de reden waarom de onbekende mannen tijd noch moeite sparen om u in handen te krijgen. Vooreerst meent u dat de mannen u wilden ontvoeren om van u een Bacha Bazi te maken. Waarom u dacht dat dit het opzet van de mannen was kan u evenwel niet verduidelijken. Blijkbaar volstonden de woorden 'wat een jongen', 'een hazara zonder [baard]haar' en 'kom bij ons' voor u om hieruit te concluderen dat deze mannen u wilden meenemen om als Bacha Bazi te dansen voor hen (CGVS, p. 15). Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld

waarom u onmiddellijk wist dat ze u hadden uitgekozen als Bacha Bazi, verwijst u naar hun manier van spreken, en herhaalt u opnieuw 'wat een jongen' en een 'hazara zonder haar'(CGVS, p. 15 & 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u door deze woorden onmiddellijk de link legt met het Afghaanse gebruik van de 'Bachi Bazi', ook al kent u dit blijkbaar enkel van iets dat op TV wordt uitgezonden en waar reclame voor wordt gemaakt (CGVS, p. 15).

Daarnaast zegt u tijdens het gehoor bij de DVZ dat u denkt dat de mannen waarmee u in Kabul problemen heeft, dezelfde mannen zijn als de personen die uw vader hebben vermoord (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit denkt, antwoordt u dat niet u dat denkt, maar dat uw neef u dit heeft gezegd (CGVS, p. 23). Wanneer er vervolgens gevraagd wordt of u hier meer informatie over heeft, dan moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 26). U moet erkennen dat u niet weet waarom uw neef dit dacht (CGVS, p.23). Als u met enige verbazing gemeld wordt dat het een onderwerp betreft dat uw aandacht zou mogen wegdragen antwoordt u kort dat u enkel dit van uw neef gehoord heeft en dat u niet kan zeggen wat u niet weet (CGVS p.23). Dit is allerm minst ernstig. Indien u van uw neef verneemt dat de mannen die u hardnekkig trachten te ontvoeren naar zijn mening de moordenaars van uw vader zijn en u om die reden het land dient te verlaten valt het niet voor te stellen dat u uw neef niet zou uithoren over de aanwijzingen die hem tot die conclusie brengen. Dat u niet kan verklaren waarom de onbekende mannen er zo op gebrand zijn u in handen te krijgen dat ze u langdurig stalken haalt het geloof in uw asielaanpak verder onderuit.

Daarenboven kan u evenmin uw gedrag in het licht van uw aanvaringen met de onbekende mannen plausibel voorstellen. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u in de week na uw ontvoeringspoging tot tweemaal toe met uw fiets naar uw school gaat, waar dezelfde mannen u zichtbaar staan op te wachten met hun witte Lexus (CGVS, p.14). Het feit dat u na een eerdere ontvoeringspoging en nadat u hun wagen reeds een eerste keer had opgemerkt aan de schoolpoort, toch naar school bleef gaan aangezien het uw laatste examen was en u vervolgens 15 dagen vakantie had (CGVS, p. 22), ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Er mag van iemand die in een dergelijke situatie verkeert, verwacht worden dat hij toch iets meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en de plaatsen waar mannen die u hebben pogen te ontvoeren worden opgemerkt, in alle omstandigheden zou vermijden.

Ook kan er niet ingezien worden waarom u uw neef niet op de hoogte bracht van de ontvoeringspogingen. Pas nadat uw neef zelf na het bezoek van de onbekende mannen vermoedde dat er iets niet in orde was biechtte u hem het hele verhaal op. Als verklaring voor uw terughoudendheid vertelt u dat u het eerste incident toen ze u meevroegen aan het voetbalveld niet ernstig nam en u na de ontvoeringspoging te beschaamd was om het uw neef te vertellen (CGVS, p.17). Dat u het eerste voorval niet ernstig nam strookt echter niet met uw andere uitspraken. U verklaart immers dat u meteen begreep dat de mannen u wilden meenemen om te misbruiken (CGVS p.19). Dat de ernst van uw eerste aanvaring met de onbekende mannen niet tot u doordrong valt niet met deze uitspraak te rijmen. Daarnaast mag het verbazen dat u, hoewel u verschillende ernstige aanwijzingen kreeg dat uw leven in gevaar was, geen stappen zette om uw neef in te lichten. U geloofde immers dat de mannen die u stalkten en trachtten te kidnappen om u te misbruiken, die wisten waar u woonde, waar u sportte en waar u school liep moordenaars zijn (CGVS, p.14,25). De schaamte die u voelde, ondanks uw verklaringen waaruit blijkt dat u niet betrokken was bij handelingen die binnen de Afghaanse gemeenschap als taboe worden beschouwd, weegt niet op tegen de ernstige bedreiging voor uw leven waarvan u zich wel degelijk bewust was.

Tot slot kan er ook weinig geloof gehecht worden aan het verhaal van de jongen uit uw straat. Blijkbaar heeft deze jongen, waar u eigenlijk nooit contact mee heeft, buiten dat u af en toe 'hallo' tegen hem zegt (CGVS, p. 18), enkele mannen opgemerkt die naar uw huis aan het kijken waren, en heeft deze jongen deze mannen 'die geen goede mensen lijken' onmiddellijk gelinkt met zijn eigen neef, een jongeman die is vermoord met een steen, wiens verhaal zelfs de TV heeft gehaald (CGVS, p. 17). Die jongen uit uw straat vermoedde zelfs dat er een link is tussen de onbekende mannen in uw straat en de moord op zijn neef (CGVS, p. 17). Waarom hij dit vermoedde, heeft hij echter niet verteld (CGVS, p. 17). Een paar vragen verder beweert u plots dat hij zei dat de mannen die aan uw deur zijn geweest ontvoerders en moordenaars zijn, en dat hij dit heeft afgeleid uit de manier waarop ze praten, de manier hoe ze met elkaar omgaan, hoe ze zich kleden en hoe ze met de wagen rijden (CGVS, p. 25). Het lijkt weinig aannemelijk dat uit deze beschrijving iemand afleidt dat het hier om moordenaars en ontvoerders gaat, en bovendien om moordenaars die ook wel eens zijn neef zouden vermoord hebben. Daarenboven is het opmerkelijk dat u de jeugdige leeftijd van het uw buurjongen niet goed kunt inschatten. U beweert bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat deze jongen negen jaar oud was op het moment van

de feiten (vragenlijst DVZ, dd. 23 maart 2016, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS het plots heeft over een jongen van veertien of vijftien jaar oud (CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u nooit gezegd heeft dat deze jongen negen jaar oud was, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid uiteraard niet ondersteunt, integendeel.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees steunt geen geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de Taliban en Daesh omdat u behoort tot de groep van de sjiitische Hazara's, moet vooreerst worden gesteld dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst naar een aanslag waarbij Hazara's omkwamen en u stelt dat Hazara's niet van het ene dorp naar het andere dorp kunnen gaan (CGVS p.26-27). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een persoonsgebonden vrees aan te tonen. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde foto's kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's van uw voetbalploeg tonen aan dat u in Afghanistan deel hebt uitgemaakt van een voetbalploeg, maar missen bewijskracht om uw verklaringen over uw asielmotieven te ondersteunen. Het videofragment toont het fenomeen van Bacha Bazi zonder dat het uw persoonlijke asielmotieven kan aantonen. U bracht geen andere stukken aan ter staving van uw identiteit of uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen laat verzoeker het volgende gelden:

“Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Het CGVS stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS baseert deze beslissing ondermeer op tegenstrijdigheden die er zouden zijn tussen de verklaringen van verzoeker bij DVZ en de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo zouden er onduidelijkheden zijn betreffende de periode waarin de problemen van verzoeker zich voordeden:

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen het interview dat u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor bij het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat u een jaarlang problemen heeft gekend met enkele mannen die telkens naar uw huis, het voetbalveld en de school kwamen (CGVS Vragenlijst, vraag 5), waarna u tijdens het gehoor op het CGVS aangeeft dat de problemen pas een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek zijn gestart (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel dat u tijdens het gehoor bij de DVZ heeft gezegd dat de problemen een jaar voor uw vertrek zijn begonnen en u voegt eraan toe dat het zou kunnen dat de tolk zich vergist heeft (CGVS, p.20,26). De plotse blote bewering dat de tolk zich vergist zou kunnen hebben noch

Verzoeker wenst hier te verduidelijken dat hij bij verwijzing naar de periode bij DVZ verwees naar de tijdsduur ten opzichte van zijn vertrek (hij verwees naar de totale periode), terwijl hij bij het CGVS de problemen weergaf als het aantal maanden werkelijk geleden.

In de bestreden beslissing wijst het CGVS vervolgens op volgende tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst bij DVZ en het gehoor bij het CGVS:

Vervolgens geeft u tijdens het gehoor bij de DVZ aan dat deze mannen telkens opnieuw naar uw huis, uw school en uw voetbalveld kwamen. Als ze naar uw huis kwamen dan zei uw neef dat u niet thuis was en beschermde hij u, zo verklaart u bij de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter aan dat ze slechts een keer met uw neef in contact zijn gekomen, dat uw neef op dat moment niet wist wie deze mensen waren en naar waarheid antwoordde dat u niet thuis was (CGVS, p. 20).

Voor verzoeker is het echter niet duidelijk wat de tegenstrijdigheden precies inhouden. Het CGVS vermeldt louter twee verklaringen zonder aan te geven waar een tegenstrijdigheid zou zijn en zonder te vermelden wat de conclusie is die ze hieruit trekken.

Het CGVS gaat verder als volgt:

Uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS zijn evenmin consistent over het moment dat uw neef de hoogte kwam van de interesse van de mannen in uw persoon. Bij het CGVS vertelt u dat het naar aanleiding van het bezoek van de mannen aan uw neef was, dat u voor het eerst alles aan uw neef heeft verteld, zo'n 3 à 4 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, 19). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ waarin u verklaart dat uw neef u in bescherming nam als ze naar uw huis kwamen, maar dat hij niet aanwezig was tijdens het incident op het voetbalveld (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uit deze uitspraak valt immers duidelijk af te leiden dat uw neef op de hoogte was van de bedreiging die de mannen voor u vormden toen ze bij u thuis langs kwamen, hetgeen haaks staat op uw verklaringen op het CGVS.

Uit het feit dat verzoeker vermeldt dat zijn neef hem in bescherming nam als ze naar zijn huis kwamen, valt niet af te leiden dat zijn neef op de hoogte was van de bedreiging. De neef vond het vreemd dat er oudere mannen naar verzoeker kwamen vragen en heeft hen gewoon naar waarheid gezegd dat hij niet thuis was. De neef van verzoeker nam verzoeker al sinds de dood van zijn moeder in bescherming (zorgde voor verzoeker), vandaar ook deze verwoording door verzoeker. Hieruit zomaar afleiden dat de neef op de hoogte was van de bedreiging, getuigt van het toepassen van een eigen interpretatie zonder duidelijke motivering hiervoor.

Het CGVS wijst vervolgens op inconsistenties in de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS:

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden, is het ook opmerkelijk dat u ook tijdens uw gehoor op het CGVS niet volledig consistent bent. Zo verklaart u aanvankelijk dat u twee dagen nadat ze u de eerste keer op het voetbalveld hadden gezien, terug bent gegaan. U vermeldt erbij dat het twee dagen later op een zondag was (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat u vervolgens aangeeft dat u een hele week niet naar de voetbal bent geweest, niet naar de training op zondag, ook niet naar deze op dinsdag, niet naar de wedstrijd op vrijdag, maar dat u pas een week later op zondag opnieuw naar het voetbalplein bent gereden (CGVS, p. 14,16). Bovendien is het

Verzoeker wil er echter op wijzen dat hij steeds de verschillende incidenten op een coherente manier heeft weergegeven. De mannen die naar hem op zoek waren zijn eerst naar het voetbalveld gekomen, daarna hebben ze gepoogd hem te ontvoeren, vervolgens zijn ze naar zijn school gekomen en tenslotte naar zijn huis. Dit zijn de problemen die verzoeker ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten.

Verzoeker heeft in detail toegelicht waar en wanneer hij die mannen zag, zo ook toen ze de eerste keer naar het voetbalveld kwamen. Het CGVS maakt echter volgende opmerking hierover: pas een week later op zondag opnieuw naar het voetbalplein bent gereden (CGVS, p. 14,16). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat deze mannen achter de goal stonden op het moment dat ze over u aan het praten waren (CGVS, 12), maar dat u later tijdens het gehoor een tekening maakt van het voetbalveld, dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier, waar u deze mannen niet achter de goal situeert, maar in de lengte van het veld. Er mag van uitgegaan worden dat u verklaringen over de verschillende bedreigingen

Verzoeker wil hier verduidelijken dat de mannen niet letterlijk achter het doel stonden. De tolk heeft de woorden van verzoeker letterlijk vertaald als zijnde 'achter' het doel, maar er is in werkelijkheid veel plaats naast de goal langs beide kanten. Deze mannen stonden niet letterlijk achter het doel.

Het CGVS vindt het tevens merkwaardig dat verzoeker ervan uitgaat dat deze mannen hem wilden ontvoeren om van hem een Bacha Bazi te maken:

Voorts legt u evenmin overtuigende verklaringen af over de reden waarom de onbekende mannen tijd noch moeite sparen om u in handen te krijgen. Vooreerst meent u dat de mannen u wilden ontvoeren om van u een Bacha Bazi te maken. Waarom u dacht dat dit het opzet van de mannen was kan u evenwel niet verduidelijken. Blijkbaar volstonden de woorden 'wat een jongen', 'een hazara zonder [baard]haar' en 'kom bij ons' voor u om hieruit te concluderen dat deze mannen u wilden meenemen om als Bacha Bazi te dansen voor hen (CGVS, p. 15). Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld waarom u onmiddellijk wist dat ze u hadden uitgekozen als Bacha Bazi, verwijst u naar hun manier van spreken, en herhaalt u opnieuw 'wat een jongen' en een 'hazara zonder haar' (CGVS, p. 15 & 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u door deze woorden onmiddellijk de link legt met het Afghaanse gebruik van de 'Bachi Bazi', ook al kent u dit blijkbaar enkel van iets dat op TV wordt uitgezonden en waar reclame voor wordt gemaakt (CGVS,-p.-15).

Verzoeker benadrukt dat het helemaal niet vreemd is dat hij ervan uitging dat ze van hem een Bacha Bazi wilden maken gezien in Afghanistan vele jongens ontvoerd worden om als Bachi Bazi gebruikt te worden. Deze feiten zijn gekend in Afghanistan en komen ook in de media. Zo zag verzoeker hierover ook een reportage op TV, de tolk heeft dit echter vertaald als reclame, maar dit bedoelde verzoeker dus duidelijk niet!

Het CGVS vindt het ook opmerkelijk dat verzoeker na de ontvoeringspoging toch nog naar school ging wat zijn geloofwaardigheid zou ondermijnen:

Daarenboven kan u evenmin uw gedrag in het licht van uw aanvaringen met de onbekende mannen plausibel voorstellen, Zo is het weinig waarschijnlijk dat u in de week na uw ontvoeringspoging tot tweemaal toe met uw fiets naar uw school gaat, waar dezelfde mannen u zichtbaar staan op te wachten met hun witte Lexus (CGVS, p.14). Het feit dat u na een eerdere ontvoeringspoging en nadat u hun wagen reeds een eerste keer had opgemerkt aan de schoolpoort, toch naar school bleef gaan aangezien het uw laatste examen was en u vervolgens 15 dagen vakantie had (CGVS, p. 22), ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Er mag van iemand die in een dergelijke situatie verkeert, verwacht worden dat hij toch iets meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en de plaatsen waar mannen die u hebben pogen te ontvoeren worden opgemerkt, in alle omstandigheden zou vermijden.

Gezien de school en het voetbalveld ver van elkaar verwijderd liggen (te voet bedraagt dit 3 uren), ging verzoeker er begrijpelijk van uit dat ze hem niet zouden volgen tot aan school en dat ze dus daar niet zouden opdagen.

Tenslotte stelt het CGVS zich vragen bij het feit dat verzoeker zijn neef niet vroeger op de hoogte bracht van de ontvoeringspoging:

Ook kan er niet ingezien worden waarom u uw neef niet op de hoogte bracht van de ontvoeringspogingen. Pas nadat uw neef zelf na het bezoek van de onbekende mannen vermoedde dat er iets niet in orde was biechtte u hem het hele verhaal op. Als verklaring voor uw terughoudendheid vertelt u dat u het eerste incident toen ze u meevroegen aan het voetbalveld niet ernstig nam en u na de ontvoeringspoging te beschaamd was om het uw neef te vertellen (CGVS, p.17). Dat u het eerste voorval niet ernstig nam strookt echter niet met uw andere uitspraken. U verklaart immers dat u meteen begreep dat de mannen u wilden meenemen om te misbruiken (CGVS p.19). Dat de ernst van uw eerste aanvaring met de onbekende mannen niet tot u doordrong valt niet met deze uitspraak te rijmen, Daarnaast mag het verbazen dat u, hoewel u verschillende ernstige aanwijzingen kreeg dat uw leven in gevaar was, geen stappen zette om uw neef in te lichten. U geloofde immers dat de mannen die u stalkten en trachtten te kidnappen om u te misbruiken, die wisten waar u woonde, waar u sportte en waar u school liep moordenaars zijn (CGVS, p.14,25). De schaamte die u voelde, ondanks uw verklaringen waaruit blijkt dat u niet betrokken was bij handelingen die binnen de Afgaanse gemeenschap als taboe worden beschouwd, weegt niet op tegen de ernstige bedreiging voor uw leven waarvan u zich wel degelijk bewust was.

Verzoeker wenst hier te herhalen dat hij wel degelijk beschaamd was en dat dit hem tegenhield zijn neef hierover in te lichten. In Afghanistan heerst een groot taboe rond deze problematiek en wordt hierover niet gepraat.

Verzoeker wenst tenslotte zelf nog te wijzen op de problemen die hij kende als hazara in Afghanistan. Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft hij op het einde zelf nog opmerkingen gemaakt hierover, maar daar werd niet op ingegaan. De discriminatie van hazara's is algemeen gekend. Verzoeker werd er echter zelf ook mee geconfronteerd. Zo werd hij op school geslagen door penshiri's en dit omwille van het feit dat hij hazara was.

Het CGVS ging tijdens het gehoor echter niet dieper in op de problemen van de hazara's en doet dit ook niet in de bestreden beslissing.

Het CGVS beslist dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en steunt zich hiervoor op inconsistenties die aanwezig zouden zijn in de verklaringen van verzoeker. Uit bovenstaande blijkt echter dat het vaak niet duidelijk is voor verzoeker welke inconsistenties het zou betreffen, dat er vaak helemaal geen sprake is van inconsistenties maar het louter eigen interpretaties betreft van het CGVS en als er al inconsistenties zouden zijn, verzoeker deze kan verklaren.

Van een afdoende motivering is dan ook geen sprake.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden dan ook geschonden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een weergave van deze bepaling betoogt verzoeker als volgt:

"Voor zover Uw Raad niet zou overgaan tot het toekennen van het statuut van vluchteling, dan dient men gelet op de nationaliteit van verzoeker en de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker in Afghanistan, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het CGVS geeft in de bestreden beslissing volgende informatie weer over de situatie in Kabul: Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Het CGVS komt vervolgens tot volgende conclusie:

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Deze conclusie is voor verzoeker onbegrijpelijk gezien hij wel degelijk zijn leven riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan, Kabul.

Op de website van de European Country of Origin Information Network vinden we volgend overzicht terug van recente aanslagen in Kabul¹:

"JUNE 2017

"On Saturday 3 June 2017, with people still reeling from the events of the day before, debates on whether to continue and possibly escalate the demonstrations were ongoing. Afghan police and intelligence officials however urged Kabul's inhabitants to stay indoors, citing a threat of possible attacks

that could target large gatherings of people [...]. There were no demonstrations, but people did gather for the funerals.

One of the main funerals, attended by leading politicians (mainly but not exclusively from Jamiat), was the one of Ezadyar's son. It took place at the same cemetery where former Jamiati leader Marshal Fahim was buried, in Kabul's northern Saray-e Shamali area. While the mourners lined up for prayers, three explosions tore through the second or third row (see dramatic footage here), killing at least 20 and injuring 119. According to the NDS the attackers had used explosive-rigged shoes. " (Van Bijlert/ Ruttig, 4 June 2017) [xviii]

"On 1 June 2017, in an initial response, dozens of mainly young Kabulis gathered at the blast site for a vigil. Among other slogans, the protestors demanded the execution of 'Daesh prisoners/ [...] When demonstrators returned the following day, on 2 June 2017, in large numbers, the mood was more much tense and anti-government, and there was an array of agendas on display. There were calls for the government to resign in favour of an interim government. [...] At least part of the crowd wanted to march on to the presidential palace; they were stopped by the police which was out in the streets in strength. The situation turned tense as the security forces used water cannons, tear gas and bâtons and, at some point, live ammunition, killing a number of protestors. [...] The police chief alleged that protesters had been carrying weapons and had fired at the police, wounding four officers. [...] One of the dead was Salem Ezadyar, the son of a leading Jamiati politician and current deputy chairman of the Meshrano Jirga, or Senate. " (Van Bijlert/ Ruttig, 4 June 2017)

MAY 2017

"The Afghan government has raised the death toll from a huge truck-bomb blast in the center of Kabul to 90. The Afghan government's media center said 400 people were also wounded in the May 31 explosion, which ripped through Kabul's diplomatic quarter at the peak of the morning rush hour during the holy month of Ramadan, shattering windows far from the site and sending black smoke into the sky. The Health Ministry warned that the toll would continue to rise as more bodies were pulled from the debris." (RFE/RL, 31 May 2017)

"As a result, not only police and security company personnel that manned the nearby check-post, but large numbers of Afghan civilians were harmed - an estimated 90 people killed and further 460 injured, some so badly that it will affect them for the rests of their lives. [...]

There was no claim of responsibility for the attack, from neither the Taleban or Daesh's local 'Khorasan' chapter (ISKP), but the Afghan intelligence (NDS), already on the same evening, accused the Haqqani network of having organised the blast, in cooperation with the Pakistani intelligence service, the ISI [...]" (Van Bijlert/ Ruttig, 4 June 2017)

"Gunmen in the Afghan capital Kabul have attacked a guesthouse, killing a German woman and beheading an Afghan guard. The attackers stormed a guesthouse run by a Swedish NGO, Operation Mercy, at about 23:30 (19:00 GMT) on Saturday, the Afghan interior ministry said. A second woman, from Finland, is missing and has possibly been kidnapped, the ministry said." (BBC News, 21 May 2017)

"A suicide attack on a convoy belonging to the Nato mission in Afghanistan has killed at least eight people in Kabul, officials say. The victims were all civilians, a government spokesman said. About 25 other people were injured, including three US service members. The attack on the group of military vehicles happened next to the US embassy during the morning rush hour. So-called Islamic State (IS) said it was behind the attack." (BBC News, 3 May 2017)

APRIL 2017

"At least five people have been killed and several others injured in a suicide bombing in Kabul, the Afghan Interior Ministry says. The blast occurred near the Defense Ministry compound and other government institutions on April 11, when thousands of ministry staff were leaving their offices for the day. A Defense Ministry spokesman was quoted as saying the victims included both civilians and members of the Afghan security forces. The spokesman also said the target appeared to be a police post. The Islamic State (IS) extremist group claimed the attack through its unofficial news agency, Amaq, saying the bomber targeted a checkpoint." (RFE/RL, 12 April 2017)

MARCH 2017

"Afghan officials say the death toll in an attack on a military hospital in Kabul has risen to 49. Salim Rassouli, director of Kabul hospitals, said on March 9 that 49 people were killed in the attack on the Sardar Mohammad Khan military hospital on March 8, and at least 63 wounded. The extremist group Islamic State (IS) claimed responsibility for the attack in which gunmen dressed as health workers shot doctors, patients, and visitors at the 400-bed hospital. Health Ministry spokesman Qamaruddin Sediqi confirmed the death toll of 49 but put the number of people wounded at 76. Other officials said 90 people were wounded." (RFE/RL, 9 March 2017)

"Almost simultaneous attacks in Kabul have left at least 16 people dead and 44 injured, the health ministry says. The two suicide attacks took place at about midday local time (07:30 GMT) on

Wednesday, targeting a police station and intelligence agency offices. Taliban spokesman Zabihullah Mujahid claimed responsibility for the attacks." (BBC News, 1 March 2017)

FEBRUARY 2017

"At least 20 people have been killed in a suicide bombing at Afghanistan's Supreme Court in Kabul, officials say. The government said 41 people were injured, 10 of them critically. All of the casualties are civilians. The bomber targeted the car park of the court compound as employees were leaving to go home, reports say. There was no immediate claim for the attack, which follows a number of deadly bombings by the Taliban and other militants in recent months" (BBC News, 7 Februar 2017). "Islamic State claimed responsibility on Wednesday for a suicide attack that killed at least 22 people outside Afghanistan's Supreme Court. The bomber, identified as Abu Bakr Altajiki by the militant group, detonated an explosive belt as court employees were leaving work in downtown Kabul on Tuesday evening. " (Reuters, 8 February 2017)

JANUARY 2017

"Afghan officials say twin bombings near parliament in Kabul killed at least 38 people on January 10, while a powerful blast at a government guesthouse in southern Kandahar left at least seven dead, including five diplomats from the United Arab Emirates. The initial blast in Kabul struck about 4 p. m. as employees were leaving a compound of government and legislative offices, Interior Ministry spokesman Sadiq Sadiqi said. Sadiqi told RFE/RL's Radio Free Afghanistan that a suicide bomber blew himself up, followed by a car bomb in the same area in "what appears to have been a coordinated attack." The second explosion occurred after security forces had arrived at the scene. According to some reports, another vehicle with explosives was stopped by security forces near the area. Health officials say more than 70 people were wounded in the bombings, which were claimed by the Taliban." (RFE/RL, 11 January 2017)"

Heel recent vinden we terug dat er op 24 juli 2017 een zelfmoordaanslag plaatsvond in Kabul met 25 doden en er vielen dezelfde dag 35 doden door een bomauto². Er wordt gesproken over de bloedigste ramadan sinds de Amerikaanse inval in 2001 met tijdens de vastenmaand meer dan 200 doden en 700 gewonden door geweld³. Dit zijn cijfers die voor zich spreken...

Er zijn dan ook zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan (Kabul), hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 48/4 Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraagstuk waarop hij zijn terugkeervrees steunt en omdat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, wordt in de bestreden overwogen dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd, (ii) verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen het interview dat hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), (iii) verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS niet volledig consistent was, (iv) verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde over de reden waarom de onbekende mannen tijd noch moeite sparen om hem in handen te krijgen, (v) verzoeker zijn gedrag in het licht van zijn aanvaringen met de onbekende mannen niet plausibel kan voorstellen, en (vi) er ten slotte weinig geloof kan worden gehecht aan het verhaal van de jongen uit verzoekers straat. Bovendien wordt met betrekking tot zijn vrees voor vervolging door de taliban en Daesh omdat hij behoort tot de groep van de sjiiitische Hazara's gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt een persoonsgebonden vrees aan te tonen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op goede gronden en op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen het interview dat hij heeft afgelegd bij de DVZ en zijn gehoor bij het CGVS.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende vastgesteld:

"Zo verklaart u bij de DVZ dat u een jaarlang problemen heeft gekend met enkele mannen die telkens naar uw huis, het voetbalveld en de school kwamen (CGVS Vragenlijst, vraag 5), waarna u tijdens het gehoor op het CGVS aangeeft dat de problemen pas een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek zijn gestart (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel dat u tijdens het gehoor bij de DVZ heeft gezegd dat de problemen een jaar voor uw vertrek zijn begonnen en u voegt

eraan toe dat het zou kunnen dat de tolk zich vergist heeft (CGVS, p.20,26). De plotse blote bewering dat de tolk zich vergist zou kunnen hebben noch uw ontkenning kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan maken. De aangekaarte tegenstrijdigheid is dermate markant dat ze het geloof in uw asielaanvraag ernstig uitholt."

Waar verzoeker deze tegenstrijdigheid in het eerste middel tracht te verduidelijken door te stellen dat "hij bij verwijzing naar de periode bij DVZ verwees naar de tijdsduur ten opzichte van zijn vertrek (hij verwees naar de totale periode), terwijl hij bij het CGVS de problemen weergaf als het aantal maanden werkelijk geleden", wordt er op gewezen dat – daargelaten de vraag wat hij hiermee precies bedoelt – uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij zijn problemen met de personen die hem wilden als Bacha Bazi zowel bij de DVZ als bij het CGVS situeerde ten opzichte van zijn vertrek uit Afghanistan. Aldus slaagt verzoeker er niet in om de aangehaalde tegenstrijdigheid te ontkrachten of te weerleggen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht de volgende tegenstrijdigheid aangehaald:

"Vervolgens geeft u tijdens het gehoor bij de DVZ aan dat deze mannen telkens opnieuw naar uw huis, uw school en uw voetbalveld kwamen. Als ze naar uw huis kwamen dan zei uw neef dat u niet thuis was en beschermdde hij u, zo verklaart u bij de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter aan dat ze slechts een keer met uw neef in contact zijn gekomen, dat uw neef op dat moment niet wist wie deze mensen waren en naar waarheid antwoordde dat u niet thuis was (CGVS, p. 20)."

Verzoeker ziet niet in in welke zin zijn verklaringen tegenstrijdig zijn. Het is anders duidelijk dat verklaren dat zijn neef hem beschermdde tegen bepaalde personen iets anders is dan verklaren dat zijn neef niet wist wie deze personen waren en naar waarheid antwoordde dat verzoeker niet thuis was. Ook deze tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS vindt steun in het administratief dossier. Waar verzoeker nog poneert dat de commissaris-generaal niet vermeldt welke conclusie hij hieruit trekt, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat zijn geloofwaardigheid wordt "ondermijnd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden".

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over het moment dat zijn neef op de hoogte kwam van de interesse van de mannen in verzoeker. Dit wordt als volgt gemotiveerd:

"Bij het CGVS vertelt u dat het naar aanleiding van het bezoek van de mannen aan uw neef was, dat u voor het eerst alles aan uw neef heeft verteld, zo'n 3 à 4 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, 19). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ waarin u verklaart dat uw neef u in bescherming nam als ze naar uw huis kwamen, maar dat hij niet aanwezig was tijdens het incident op het voetbalveld (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uit deze uitspraak valt immers duidelijk af te leiden dat uw neef op de hoogte was van de bedreiging die de mannen voor u vormden toen ze bij u thuis langs kwamen, hetgeen haaks staat op uw verklaringen op het CGVS."

Verzoeker stelt hierover in het eerste middel dat zijn neef hem sinds de dood van zijn moeder in bescherming nam (in de zin van "voor hem zorgde") en dat hij om deze reden op de DVZ had gesproken van in bescherming nemen. Met het geven van een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, slaagt verzoeker er evenwel niet in de vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen over zijn directe vluchtaanleiding volledig ongemoeid laat:

"De ontvoeringspoging op het voetbalveld was voor uw neef de aanleiding om u naar Europa te sturen, zo vertelde u bij de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat het bezoek van enkele onbekende, oudere mannen aan het huis van uw neef en uw daaropvolgende verklaringen de onmiddellijk aanleiding is geweest voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15)."

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op de bovenstaande tegenstrijdigheden is de Raad van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vervolgingsfeiten en zijn bijhorende vrees om in Afghanistan als Bacha Bazi te worden meegenomen. Daarbij komt dat verzoeker, naast de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS, ook tijdens zijn gehoor op het CGVS niet volledig consistent was. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende vastgesteld:

“Zo verklaart u aanvankelijk dat u twee dagen nadat ze u de eerste keer op het voetbalveld hadden gezien, terug bent gegaan. U vermeldt erbij dat het twee dagen later op een zondag was (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat u vervolgens aangeeft dat u een hele week niet naar de voetbal bent geweest, niet naar de training op zondag, ook niet naar deze op dinsdag, niet naar de wedstrijd op vrijdag, maar dat u pas een week later op zondag opnieuw naar het voetbalplein bent gereden (CGVS, p. 14,16). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat deze mannen achter de goal stonden op het moment dat ze over u aan het praten waren (CGVS, 12), maar dat u later tijdens het gehoor een tekening maakt van het voetbalveld, dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier, waar u deze mannen niet achter de goal situeert, maar in de lengte van het veld. Er mag van uitgegaan worden dat u verklaringen over de verschillende bedreigingen consistent zijn, hetgeen ook hier duidelijk niet het geval is gebleken.

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat hij steeds de verschillende incidenten op een coherente manier heeft weergegeven. De mannen die naar hem op zoek waren zijn eerst naar het voetbalveld gekomen, daarna hebben ze gepoogd om hem te ontvoeren, vervolgens zijn ze naar zijn school gekomen en ten slotte naar zijn huis. Met deze argumentatie gaat verzoeker evenwel totaal voorbij aan de hierboven vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen op het CGVS. In de bestreden beslissing worden niet verzoekers verklaringen over de volgorde van de incidenten die hij aanhaalt inconsistent geacht, doch wel zijn verklaringen over de tijdspanne tussen de eerste keer dat de mannen waarvan hij beweert dat ze hem als Bacha Bazi wilden hem op een voetbalveld hadden gezien en de volgende keer dat hij naar het voetbalplein is teruggereken. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op het CGVS consistente verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen die hij beweert te hebben ondergaan.

Verder stelt verzoeker nog dat de mannen niet letterlijk achter het doel stonden, doch dat de tolk zijn woorden letterlijk zo vertaald heeft, terwijl er in werkelijkheid veel plaats is naast de goal aan beide kanten. Zelfs met heel veel goede wil kan op de tekening die verzoeker tijdens het gehoor maakte van het voetbalveld evenwel niet worden gezien dat de betrokkenen “naast de goal langs beide kanten” stonden.

Bijgevolg slaagt verzoeker er ook niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen op het CGVS te weerleggen of te ontkrachten. Ook hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan zijn vrees om in Afghanistan als Bacha Bazi te worden meegenomen.

Voorts heeft verzoeker geen overtuigende verklaringen afgelegd over de reden waarom onbekende mannen tijd noch moeite sparen om hem in handen te krijgen. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende opgemerkt:

“Vooreerst meent u dat de mannen u wilden ontvoeren om van u een Bacha Bazi te maken. Waarom u dacht dat dit het opzet van de mannen was kan u evenwel niet verduidelijken. Blijkbaar volstonden de woorden ‘wat een jongen’, ‘een hazara zonder [baard]haar’ en ‘kom bij ons’ voor u om hieruit te concluderen dat deze mannen u wilden meenemen om als Bacha Bazi te dansen voor hen (CGVS, p. 15). Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld waarom u onmiddellijk wist dat ze u hadden uitgekozen als Bacha Bazi, verwijst u naar hun manier van spreken, en herhaalt u opnieuw ‘wat een jongen’ en een ‘hazara zonder haar’(CGVS, p. 15 & 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u door deze woorden onmiddellijk de link legt met het Afghaanse gebruik van de ‘Bachi Bazi’, ook al kent u dit blijkbaar enkel van iets dat op TV wordt uitgezonden en waar reclame voor wordt gemaakt (CGVS, p. 15).”

Verzoeker benadrukt in het eerste middel dat het helemaal niet vreemd is dat hij ervan uitging dat ze van hem een Bacha Bazi wilden maken aangezien in Afghanistan vele jongens ontvoerd worden om als Bacha Bazi gebruikt te worden. Hij wijst erop dat hij hierover een reportage zag op de televisie en dat de tolk dit verkeerd heeft vertaald als “reclame”, terwijl hij dit duidelijk niet bedoelde. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in te overtuigen dat hij louter op grond van de woorden “wat een jongen”, “een hazara zonder (baard)haar” en “kom bij ons” en de manier van spreken van de betrokken mannen kon besluiten dat deze mannen hem wilden meenemen om als Bacha Bazi voor hen te dansen. Verzoeker verklaarde op het CGVS zelf geen mensen te kennen die als Bacha Bazi hebben gewerkt en het gebruik

van de Bacha Bazi enkel te kennen van de televisie (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 15 en 18). Daargelaten de vraag of het om een televisiereportage ging, dan wel om "iets dat op TV wordt uitgezonden en waar reclame voor wordt gemaakt", is het gezien de hierboven aangehaalde beperkte feiten die zich de eerste keer op het voetbalveld hebben voorgedaan en het feit dat verzoeker geen persoonlijke kennis heeft van mensen in zijn omgeving die als Bacha Bazi gewerkt hebben weinig geloofwaardig dat verzoeker er meteen van uitging dat men hem wilde gebruiken als Bacha Bazi.

Hoe dan ook verklaart dit nog niet waarom de onbekende mannen waarvan verzoeker beweert dat ze hem wilden als Bacha Bazi tijd noch moeite zouden sparen om verzoeker in handen te krijgen. Hierover wordt in de bestreden beslissing nog het volgende gemotiveerd:

"Daarnaast zegt u tijdens het gehoor bij de DVZ dat u denkt dat de mannen waarmee u in Kabul problemen heeft, dezelfde mannen zijn als de personen die uw vader hebben vermoord (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit denkt, antwoordt u dat niet u dat denkt, maar dat uw neef u dit heeft gezegd (CGVS, p. 23). Wanneer er vervolgens gevraagd wordt of u hier meer informatie over heeft, dan moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 26). U moet erkennen dat u niet weet waarom uw neef dit dacht (CGVS, p.23). Als u met enige verbazing gemeld wordt dat het een onderwerp betreft dat uw aandacht zou mogen wegdragen antwoordt u kort dat u enkel dit van uw neef gehoord heeft en dat u niet kan zeggen wat u niet weet (CGVS p.23). Dit is allerm minst ernstig. Indien u van uw neef verneemt dat de mannen die u hardnekkig trachten te ontvoeren naar zijn mening de moordenaars van uw vader zijn en u om die reden het land dient te verlaten valt het niet voor te stellen dat u uw neef niet zou uithoren over de aanwijzingen die hem tot die conclusie brengen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. De vaststelling dat verzoeker niet kan verklaren waarom de onbekende mannen er zo op gebrand zijn hem in handen te krijgen dat ze hem langdurig stalken haalt het geloof in zijn asielaanpak verder onderuit.

Bij dit alles komt nog dat verzoekers gedrag in het licht van de aanvaringen die hij beweerde te hebben gehad met de onbekende mannen die hem als Bacha Bazi wilden weinig plausibel was. In de bestreden beslissing wordt hierover vooreerst het volgende overwogen:

"Zo is het weinig waarschijnlijk dat u in de week na uw ontvoeringspoging tot tweemaal toe met uw fiets naar uw school gaat, waar dezelfde mannen u zichtbaar staan op te wachten met hun witte Lexus (CGVS, p.14). Het feit dat u na een eerdere ontvoeringspoging en nadat u hun wagen reeds een eerste keer had opgemerkt aan de schoolpoort, toch naar school bleef gaan aangezien het uw laatste examen was en u vervolgens 15 dagen vakantie had (CGVS, p. 22), ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Er mag van iemand die in een dergelijke situatie verkeert, verwacht worden dat hij toch iets meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en de plaatsen waar mannen die u hebben pogen te ontvoeren worden opgemerkt, in alle omstandigheden zou vermijden."

Verzoeker betoogt hierover in het eerste middel dat de school en het voetbalveld ver van elkaar verwijderd liggen en dat het begrijpelijk is dat hij er van uitging dat ze hem niet zouden volgen tot aan zijn school. Dit verklaart echter niet waarom hij nadat hij de wagen van de mannen die geprobeerd hadden hem te ontvoeren reeds een eerste keer had opgemerkt aan de schoolpoort, toch nog een tweede keer met zijn fiets naar school ging.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing over verzoekers gedrag nog terecht gesteld dat niet kan worden ingezien waarom hij zijn neef niet op de hoogte heeft gebracht van de ontvoeringspogingen:

"Pas nadat uw neef zelf na het bezoek van de onbekende mannen vermoedde dat er iets niet in orde was biechtte u hem het hele verhaal op. Als verklaring voor uw terughoudendheid vertelt u dat u het eerste incident toen ze u meevroegen aan het voetbalveld niet ernstig nam en u na de ontvoeringspoging te beschaamd was om het uw neef te vertellen (CGVS, p.17). Dat u het eerste voorval niet ernstig nam strookt echter niet met uw andere uitspraken. U verklaart immers dat u meteen begreep dat de mannen u wilden meenemen om te misbruiken (CGVS p.19). Dat de ernst van uw eerste aanvaring met de onbekende mannen niet tot u doordrong valt niet met deze uitspraak te rijmen. Daarnaast mag het verbazen dat u, hoewel u verschillende ernstige aanwijzingen kreeg dat uw leven in gevaar was, geen stappen zette om uw neef in te lichten. U geloofde immers dat de mannen die u stalkten en trachtten te kidnappen om u te misbruiken, die wisten waar u woonde, waar u sportte en waar u school liep moordenaars zijn (CGVS, p.14,25). De schaamte die u voelde, ondanks uw verklaringen waaruit blijkt dat u niet betrokken was bij handelingen die binnen de Afghaanse gemeenschap als taboe worden beschouwd, weegt niet op tegen de ernstige bedreiging voor uw leven waarvan u zich wel degelijk bewust was."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van (een van) zijn verklaring(en) hiervoor, namelijk dat hij wel degelijk beschaamd was en dat dit hem tegenhield om zijn neef hierover in te lichten, zonder evenwel de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van (een van) zijn verklaring(en) voor zijn gedrag weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de schaamte die hij voelde, ondanks het feit dat hij nooit betrokken is geweest bij handelingen die binnen de Afghaanse gemeenschap als taboe worden beschouwd, wel degelijk opweegt tegen de ernstige bedreiging voor zijn leven en dat hij hierdoor zijn neef niet inlichtte over de ontvoeringspogingen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Tot slot kan er ook weinig geloof gehecht worden aan het verhaal van de jongen uit uw straat. Blijkbaar heeft deze jongen, waar u eigenlijk nooit contact mee heeft, buiten dat u af en toe ‘hallo’ tegen hem zegt (CGVS, p. 18), enkele mannen opgemerkt die naar uw huis aan het kijken waren, en heeft deze jongen deze mannen ‘die geen goede mensen lijken’ onmiddellijk gelinkt met zijn eigen neef, een jongeman die is vermoord met een steen, wiens verhaal zelfs de TV heeft gehaald (CGVS, p. 17). Die jongen uit uw straat vermoedde zelfs dat er een link is tussen de onbekende mannen in uw straat en de moord op zijn neef (CGVS, p. 17). Waarom hij dit vermoedde, heeft hij echter niet verteld (CGVS, p. 17). Een paar vragen verder beweert u plots dat hij zei dat de mannen die aan uw deur zijn geweest ontvoerders en moordenaars zijn, en dat hij dit heeft afgeleid uit de manier waarop ze praten, de manier hoe ze met elkaar omgaan, hoe ze zich kleden en hoe ze met de wagen rijden (CGVS, p. 25). Het lijkt weinig aannemelijk dat uit deze beschrijving iemand afleidt dat het hier om moordenaars en ontvoerders gaat, en bovendien om moordenaars die ook wel eens zijn neef zouden vermoord hebben. Daarenboven is het opmerkelijk dat u de jeugdige leeftijd van het uw buurjongen niet goed kunt inschatten. U beweert bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat deze jongen negen jaar oud was op het moment van de feiten (vragenlijst DVZ, dd. 23 maart 2016, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS het plots heeft over een jongen van veertien of vijftien jaar oud (CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u nooit gezegd heeft dat deze jongen negen jaar oud was, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid uiteraard niet ondersteunt, integendeel.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op al de voorgaande overwegingen, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas waarop verzoeker zijn terugkeervrees steunt.

Waar verzoeker ten slotte nog wijst op de problemen die hij als Hazara kende in Afghanistan, en meer bepaald op het feit dat hij op school door “*penshiri’s*” werd geslagen louter omdat hij Hazara was, wordt er op gewezen dat noch uit zijn verklaring op de DVZ, noch uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat hij hiervan melding heeft gemaakt. In tegendeel, op het CGVS gevraagd of hij vooraleer de mannen naar het voetbal zijn gekomen ooit bedreigd of benaderd is geweest door mannen, antwoordde verzoeker ontkennend (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 24). Ten slotte verklaarde verzoeker nog, op het einde van het gehoor op het CGVS gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, dat hij vreest voor zijn leven en voor zijn eer. Gevraagd of hij nog iets aan zijn verklaringen wenste toe te voegen, verklaarde verzoeker ten slotte nog dat er in Afghanistan veel etnische problemen zijn, waarbij de meeste slachtoffers sjiieten zijn, en dat hij zich als Hazara niet van het ene dorp naar het andere dorp durft te verplaatsen omwille van de aanwezigheid van Daesh (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 26). Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst in zijn inleidend beroepschrift voor de Raad verklaren dat hij in Afghanistan op school geslagen werd door “*penshiri’s*”.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing over verzoekers vrees voor vervolging door Daesh en de taliban omdat hij behoort tot de groep van de sjiitische Hazara’s het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban en Daesh omdat u behoort tot de groep van de sjiitische Hazara’s, moet vooreerst worden gesteld dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst

naar een aanslag waarbij Hazara's omkwamen en u stelt dat Hazara's niet van het ene dorp naar het andere dorp kunnen gaan (CGVS p.26-27). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een persoonsgebonden vrees aan te tonen. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming."

De stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande:

"De neergelegde foto's kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's van uw voetbalploeg tonen aan dat u in Afghanistan deel hebt uitgemaakt van een voetbalploeg, maar missen bewijskracht om uw verklaringen over uw asielmotieven te ondersteunen. Het videofragment toont het fenomeen van Bacha Bazi zonder dat het uw persoonlijke asielmotieven kan aantonen. U bracht geen andere stukken aan ter staving van uw identiteit of uw asielmotieven."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de gedane bevindingen in een ander daglicht stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 maart 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het overzicht van recente aanslagen in Kabul in de periode van januari tot en met juni 2017 en de zelfmoordaanslag van 24 juli 2017 waarnaar verzoeker in het tweede middel verwijst, doen geen afbreuk aan het voorgaande, aangezien dit in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gemaakte analyse van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. In zoverre uit de informatie van het CGVS en van verzoeker blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN